

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

01 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Caldîba Vitalie în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinței Judecătorei Strășeni din 24 august 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui

Nicolaescu Radu xxxxx, născut la xx xxxx xxxx, originar și domiciliat r-nul xxxxxxxx, s. xxxxxxx, str. xx. xxxxxxx, xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.11.2014 – 24.08.2015;

Instanța de apel: 28.09.2015 – 20.04.2016;

Instanța de recurs: 03.08.2016 – 01.02.2017.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătorei Strășeni din 24 august 2015, Nicolaescu Radu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 287 alin. (3) Cod penal, la 4 (patru) ani închisoare;
- art. 179 alin. (2) Cod penal, la 2 (doi) ani închisoare.

În conformitate cu prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 4 (patru) ani 6 (șase) luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

Acțiunea civilă înaintată de către Sandu Nicolae împotriva lui Nicolaescu Radu a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Sandu Nicolae a sumei de 8650 (opt mii șase sute cincizeci) lei, inclusiv suma de 3650 (trei mii șase sute cincizeci) lei, cu titlu de reparare a prejudiciului material și suma de 5000 (cinci mii) lei, cu titlu de reparare a prejudiciului moral.

În rest, acțiunea civilă înaintată de către Sandu Nicolae împotriva lui Nicolaescu Radu a fost respinsă.

Acțiunea civilă înaintată de către Istrati Elena împotriva lui Nicolaescu Radu în partea reparării prejudiciului material și compensarea cheltuielilor pentru tratament a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de către Istrati Elena împotriva lui Nicolaescu Radu în partea reparării prejudiciului moral, fiind dispusă încasarea din contul inculpatului în beneficiul lui Istrati Elena a sumei de 5000 (cinci mii) lei.

În rest, acțiunea civilă înaintată de către Istrati Elena împotriva lui Nicolaescu Radu a fost respinsă.

A fost încasată de la Nicolaescu Radu în beneficiul statului suma de 34130 (treizeci și patru mii una sută treizeci) lei, cu titlu de compensare a cheltuielilor de extrădare a acestuia din Republica Italia în Republica Moldova.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt că, inculpatul Nicolaescu Radu, la 17 aprilie 2012, aproximativ la ora 23:15, aflându-se în incinta magazinului SRL „Delia Star”, amplasat în centrul s. Vorniceni, r-nul Strășeni, fără careva motive, la preîntâmpinarea vânzătoarei Istrati Elena, că magazinul lucrează până la ora 23:00, a început să o înjure pe ultima cu cuvinte necenzurate, a luat de pe masă o halbă de sticlă deșartă și a aruncat-o în direcția acesteia, însă halba s-a izbit de vitrina-frigider și s-a deteriorat.

Apoi, continuându-și acțiunile sale, Nicolaescu Radu, ridicându-se de pe scaunul pe care stătea așezat l-a ridicat deasupra capului, după care la aruncat în direcția vânzătoarei, dar scaunul s-a oprit în teighea. Tot atunci, Nicolaescu Radu având o halbă în mână s-a apropiat de Istrati Elena, care în acel moment încerca de la telefonul mobil să telefoneze la poliție, i-a smuls telefonul din mână și l-a aruncat la podea, deteriorându-l, totodată, lovind-o pe ultima cu halba la cap.

În continuarea acțiunilor sale, Nicolaescu Radu a luat de pe teighea un cuțit, cu care a lovit de 2 ori în teigheaua magazinului, apoi, cu cuțitul în mână s-a îndreptat spre Istrati Elena, însă, a fost oprit de prietenii săi și condus la masă, dar Nicolaescu Radu observând că, Istrati Elena a încercat să iasă afară, a luat o halbă cu bere de pe masă și a aruncat-o în direcția acesteia, lovind-o pe ultima la picior.

Apoi, văzând că, Istrati Elena a intrat în magazin, iarăși a luat un scaun și l-a aruncat în direcția acesteia, însă scaunul s-a izbit de ușa de la intrare și s-a deteriorat.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 110 din 22 mai 2012, lui Istrati Elena i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare.

Tot el, la 10 mai 2014, aproximativ la ora 23:30, fără consimțământul lui Sandu Nicolae și contrar voinței acestuia, intenționat, sărind gardul, a pătruns în curtea casei acestuia, situată în r-nul xxxxxx, s. xxxxxx, str. xx. xxxxx, xx, unde strigând cu cuvinte necenzurate în adresa lui Sandu Nicolae, care la acel moment se afla în casă, intenționat, cu pumnul a deteriorat geamul de la fereastra casei, după care a luat o parte din rama de la fereastră și prin geamul spart i-a aplicat lui Sandu Nicolae mai multe lovituri în regiunea capului și a mâinilor, iar la cerința lui Sandu Nicolae de a părăsi domiciliul său, nu a reacționat și în continuare îl numea pe ultimul cu cuvinte necenzurate.

Conform raportului de expertiză medico-legală nr. 85 din 30 iunie 2014, în rezultatul loviturilor aplicate, lui Sandu Nicolae i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare.

3. Avocatul Prodan Lilia în numele inculpatului, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În argumentarea apelului declarat, avocatul a invocat următoarele:

- sentința de condamnare este ilegală și neîntemeiată;

- prima instanță nu a apreciat probele acumulate în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești la justa lor valoare, fiind admise ca probe înscrisuri, a căror proveniență nu este cunoscută;

- în cadrul cercetării judecătorești au fost stabiliți martori, care fiind admiși spre interogare în cadrul ședințelor de judecată au combătut declarațiile părților vătămate Sandu Nicolae și Istrati Elena;

- partea motivată a sentinței reprezintă o transcriere a actului de învinuire, iar referitor la martorii apărării interogați în ședințele de judecată nu este nici o mențiune. Argumentele aduse în cadrul susținerilor verbale în apărarea lui Nicolaescu Radu nici nu au fost reflectate în sentință;

- procesele-verbale de audiere a martorilor existente la dosar nu a dus la stabilirea vinovăției lui Nicolaescu Radu în baza art. art. 287 alin. (3), 179 alin. (2) Cod penal;

- Nicolaescu Radu a fost învinuit de săvârșirea unei infracțiuni grave, iar probele administrate, conform prevederilor art. art. 93 alin. (1), 95 alin. (1) Cod de procedură penală, trebuie să conducă la constatarea existenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției sau nevinovăției și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2016, a fost respins apelul și menținută sentința.

4.1. Pentru motivarea soluției nominalizate, instanța de apel a reținut că, judecând cauza penală, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate apreciere justă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului Nicolaescu Radu în săvârșirea faptelor incriminate, făcând o încadrare juridică justă a acțiunilor acestuia în baza art. art. 287 alin. (3), 179 alin. (2) Cod penal.

Analizând declarațiile inculpatului Nicolaescu Radu, conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, instanța de apel a constatat că acestea reprezintă o modalitate de apărare.

Totodată, instanța de apel a remarcat, că prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile martorilor Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin, care prezintă un grad redus de credibilitate, reieșind din faptul că martorii Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin sunt în relații apropiate (prieteni, cumetri) cu inculpatul, fapt care în viziunea instanței i-au determinat pe aceștia să depună în instanță declarații incomplete, favorabile inculpatului în scopul diminuării vinovăției acestuia.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, aceste declarații vin în contradicție cu circumstanțele cazului stabilite de către instanță în cadrul judecării cauzei, or, acești martori nu au declarat despre lovirea părții vătămate cu o halbă de sticlă, cauzându-i leziuni vizibile și nu au comunicat despre scaunul aruncat de către inculpat, care s-a deteriorat, fapt confirmat de către martorii Rupa Ruslana și Ciobanu Sergiu în cadrul urmăririi penale.

De asemenea, instanța de apel a stabilit, că vinovăția inculpatului Nicolaescu Radu în săvârșirea actelor de huliganism se confirmă prin următoarele probe materiale:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 aprilie 2012, potrivit căruia a fost cercetat locul săvârșirii infracțiunii, și anume încăperea magazinului-culinărie, care

aparține SRL „Ambroci Com”, situat în r-nul Strășeni, s. Vorniceni și au fost ridicate corpurile delict: un cuțit de bucătărie cu lungimea de 30 cm și cioburi de sticlă de la halba stricată (f.d. 14);

- procesul-verbal din 02 mai 2012, de examinare a obiectului, potrivit căruia au fost supuse examinării corpurile delict: 2 halbe cu inscripția „SOHM” și un cuțit de bucătărie cu inscripția „Tescoma sonic”, cu lama îndoită (f.d. 28);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 110 din 22 mai 2012 (f.d. 58);

- procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08 mai 2012, 16 mai 2012, 22 mai 2012 (f.d. 43, 45, 47, 49, 51, 71, 73, 88, 90, 100, 102, 104).

Instanța de apel a mai reținut, că vinovăția inculpatului Nicolaescu Radu în săvârșirea infracțiunii de violare de domiciliu se confirmă prin următoarele probe: declarațiile părții vătămate Sandu Nicolae din cadrul instanței de apel, a martorilor Ursu Parascovia, Sandu Vasile, Rezan Nicolae, precum și prin probele materiale: procesul-verbal de cercetare la fața locului din 13 mai 2014 (f.d. 17-18); raportul de expertiză medico-legală nr. 85 din 30 iunie 2014 (f.d. 38); procesul-verbal de confruntare din 12 iunie 2014 (f.d. 65-68); procesul-verbal de confruntare din 28 octombrie 2014, efectuat între partea vătămată Sandu Nicolae și martorul Ursu Parascovia (f.d. 102).

Instanța de apel a apreciat critic argumentele invocate în apel, considerându-le nefondate, pasibile respingerii, deoarece prima instanță a examinat cauza corect, constatând pe deplin vinovăția inculpatului pe ambele episoade incriminate în baza art. art. 287 alin. (3), 179 alin. (2) Cod penal, la materialele cauzei penale fiind administrate suficiente probe pertinente și concludente.

Instanța de apel a reținut, că prima instanță întemeiat a apreciat critic declarațiile inculpatului, considerând a fi neveridice și date în scopul evitării răspunderii penale, or, acestea se contrazic prin probele cercetate în prima instanță, care combat versiunea inculpatului.

Argumentele apelantului cu privire la examinarea unilaterală a cauzei au fost respinse de către instanța de apel, deoarece acestea nu prezintă temei de casare a sentinței, întrucât aceste argumente nu și-au găsit confirmare în materialele cauzei penale, precum și, în conținutul sentinței care conține totalitatea declarațiilor martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, atât din partea acuzării cât și din partea apărării, prima instanță apreciind aceste probe după intima convingere și în conformitate cu prevederile art. 101 Cod penal.

Cu referire la argumentul apărării precum că, din declarațiile martorilor nu rezultă ca ei să fi auzit ca partea vătămată Sandu Nicolae să-l roage pe inculpatul Nicolaescu Radu să părăsească domiciliul său, nu oferă legalitatea acțiunilor inculpatului care fără permisiunea părții vătămate a sărit gardul și a pătruns în ograda ultimului, ulterior deteriorând geamul ferestrei de la casă și cauzând vătămări ușoare părții vătămate, instanța de apel a menționat că, infracțiunea de violare de domiciliu s-a consumat din momentul în care inculpatul a sărit gardul, a pătruns ilegal în ograda părții vătămate fără consimțământul acesteia, acțiuni care au fost însoțite ulterior de încercarea de a pătrunde în casă și aplicarea violenței față de partea vătămată.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei penale, instanța de apel cu referire la prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, a reținut că prima instanță corect a stabilit lipsa circumstanțelor atenuante, iar ca circumstanță agravantă a reținut săvârșirea infracțiunii

de către o persoană în stare de ebrietate alcoolică (pe cazul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal), de personalitatea inculpatului, care se caracterizează negativ, care anterior a avut intentate dosare penale, însă au fost clasate sau încetate, acesta nu a tras concluziile necesare și din nou a săvârșit mai multe infracțiuni, just ajungând la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea de societate cu stabilirea unei pedepse privative de libertate.

În opinia instanței de apel, prima instanță corect a aplicat pedeapsa închisorii, care este echitabilă și proporțională faptelor săvârșite, ținând cont de gradul de pericol social al infracțiunilor, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului, care nu a conștientizat gravitatea faptelor săvârșite, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, astfel asigurând realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane.

Ținând cont că, inculpatul Nicolaescu Radu a săvârșit cu intenție două infracțiuni dintre care una gravă și alta mai puțin gravă, nu a recunoscut vina, nu a reparat prejudiciul cauzat, nu a conștientizat gravitatea faptelor săvârșite, prezintă un pericol social sporit, precum și, toate circumstanțele cauzei și caracteristicile inculpatului expuse de către prima instanță în conținutul sentinței, instanța de apel a ajuns la concluzia că, realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane, este posibilă doar prin stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de normele incriminate, sub formă de privare de libertate.

La fel, instanța de apel a remarcat, că prima instanță corect a soluționat și acțiunile civile înaintate de către părțile vătămate.

5. Avocatul Caldîba Vitalie în numele inculpatului, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile judecătorești cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora în partea condamnării inculpatului Nicolaescu Radu în baza art. 287 alin. (3) Cod penal și în partea individualizării pedepsei penale, rejudecarea cauzei în partea contestată și pronunțarea unei noi hotărâri prin care, pe episodul din 17 aprilie 2012, acțiunile inculpatului Nicolaescu Radu să fie reîncadrate în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, *cu excluderea semnului calificativ „huliganismul agravat, săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății”*, cu stabilirea unor pedepse mai blânde în conformitate cu art. art. 7 alin. (1), 61 alin. (2), 75 alin. (1), 76 alin. (1) lit. a), e), f) Cod penal.

În motivarea recursului a invocat, că instanțele de fond, în partea contestată, greșit au stabilit circumstanțele cauzei, nu au examinat sub toate aspectele complet și obiectiv cauza, nu au făcut analiza tuturor probelor prezentate de procuror și de partea apărării, nu le-au verificat și apreciat în conformitate cu art. art. 99-101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității lor, nu le-au coroborat cu alte probe, dându-le o apreciere greșită - circumstanțe care, reprezintă temei legal de casare a acestora.

Consideră apărarea, că soluția instanțelor de fond, contravine prevederilor art. 389 alin. (1) Cod de procedură penală, este bazată pe presupuneri și nu dovedesc cert vinovăția inculpatului Nicolaescu Radu în săvârșirea huliganismului agravat din 17 aprilie 2012 în privința părții vătămate Istrati Elena, săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății.

Totodată, consideră că instanțele de judecată au ignorat și normele procedurale referitoare la admisibilitatea probelor - fapt manifestat prin punerea la baza hotărârilor a unor date care, potrivit art. 94 Cod de procedură penală, nu pot fi admise ca probe.

În acest sens, recurentul cu referire la jurisprudența Curții Europene pentru apărarea drepturilor omului, menționează că în cauza Schenk vs. Elveția, hotărârea din 12 iulie 1988, Curtea a menționat, că admisibilitatea probelor obținute în mod ilegal nu constituie în sine o încălcare a art. 6, aceasta poate impune bănuieli rezonabile la echitatea procesului.

Apreciind mijloacele de probă prezentate de partea acuzării, apărarea indică la prezența în speță a unor încălcări esențiale care, sub incidența art. 94 Cod de procedură penală, demonstrează inadmisibilitatea unui șir de probe, care în opinia recurentului nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, iar pe de altă parte, neagă și existența elementelor constitutive a infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal.

Menționează recurentul, că soluția instanței de apel cu privire la condamnarea inculpatului potrivit calificativului, „*huliganismul săvârșit cu aplicarea altor obiecte*” - (*cuțit de bucătărie cu mâner din masă plastică de culoare neagră, lama din metal îndoită, cu inscripția „Tescoma sonic” și vârful rupt*) pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății, se întemeiază în „exclusivitate” pe declarațiile părții vătămate Istrati Elena care, fiind în contradicție cu declarațiile martorilor Ciobanu Sergiu și Rupa Ruslana, precum și a martorilor oculari Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin date în cadrul cercetării judecătorești, trezesc dubii rezonabile asupra obiectivității lor, în special, în privința aplicării obiectelor pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Remarcă, că contrar concluziilor instanțelor judecătorești, din conținutul declarațiilor părții vătămate Istrati Elena, cuțitul de bucătărie nu a fost aplicat de către inculpat în scopul vătămării integrității corporale sau sănătății acesteia, or, potrivit explicațiilor părții vătămate Istrati Elena din 18 aprilie 2012, „*Nicolaescu Radu a luat cuțitul de bucătărie cu mânerul din masă plastică de culoare neagră și a lovit cu el în masa tejghelei*”; potrivit procesului-verbal de audiere a părții vătămate Istrati Elena din 08 mai 2012, la urmărirea penală aceasta a declarat, că „*După aceea, Nicolaescu Radu a luat cuțitul de după verandă și a lovit cu el de două ori în suprafața vitrinei*”; fiind audiată în instanța de judecată, partea vătămată Istrati Elena a declarat, că „*După ce m-a lovit, a luat un cuțit de pe masă din bar, un cuțit de bucătărie, era cuțitul din bar, nu era a lui Radu, cu cuțitul a lovit de două ori în masa în care făceam eu kebab*”.

Relevă apărarea, că circumstanțele descrise de către partea vătămată, au fost negate de către martorii Ciobanu Sergiu, Rupa Ruslana, Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin, iar ipoteza expusă de partea vătămată, nu confirmă realizarea semnului calificativ agravat a infracțiunii de huliganism „*săvârșit cu aplicarea obiectelor pentru vătămarea integrității corporale*”, or, reieșind din doctrina dreptului penal, acțiunile persoanei exprimate prin demonstrarea armei sau obiectelor indicate la săvârșirea huliganismului și nelegate de aplicarea lor în privința victimei, nu pot fi calificate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal.

Mai susține, că lipsa aplicării cuțitului de bucătărie în vederea vătămării integrității corporale a părții vătămate Istrati Elena, se confirmă și prin rapoartele de examinare medico-legală nr. 1159/D din 10 mai 2012 și de expertiză medico-legală nr. 110 din 22 mai 2012, care reieșind din concluziile formulate, neagă existența

cauzării părții vătămate Istarati Elena a cărorva leziuni legate de acțiunea traumatică a unui obiect ascuțit (cuțit, ciob de sticlă, etc).

Mai mult, subliniază că din concluziile raportului de examinare medico-legală nr. 1159/D din 10 mai 2012, se mai constată că traumatismul cranio-cerebral închis depistat la Istrati Elena a fost cauzat, în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur sau la lovire de aceasta, ceea ce reprezintă dubii în probarea săvârșirii huliganismului agravat și care potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, urmau a fi interpretate doar în favoarea inculpatului.

Așadar, menționează apărarea că declarațiile martorilor oculari Ciobanu Sergiu, Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin date în cadrul cercetării judecătorești care, fiind pertinente, concludente, utile și veridice și coroborând între ele, pe de o parte, neagă aplicarea sau încercarea inculpatului Nicolaescu Radu de a aplica față de partea vătămată Istrati Elena a armei (cuțit) sau a altor obiecte (halbă) pentru vătămarea integrității ei corporale, iar, pe de altă parte, fac inconsistentă versiunea părții vătămate Istrati Elena, neîntemeiat preluată de către instanțele judecătorești.

Dubii rezonabile asupra obiectivității versiunii părții vătămate cu privire la aplicarea altor obiecte (halbă) pentru vătămarea integrității sale corporale, în special cu privire la aplicarea de către Nicolaescu Radu a loviturii directe cu halba în cap, se confirmă și prin conținutul declarațiilor sale care, pe parcursul examinării procesului penal, nu au fost consecutive și s-au modificat, ceea ce, o dată în plus, denotă inconsistența acestei versiuni.

În susținerea acestei opinii recurentul menționează, că sesizând organele de drept despre săvârșirea faptelor ilegale, Istrati Elena, nu a declarat și despre aplicarea de către Nicolaescu Radu a loviturilor directe cu halba în cap.

Totodată, la urmărirea penală, în cadrul acțiunii procesual-penale de recunoaștere a persoanei după fotografie, partea vătămată Istrati Elena a declarat, că a recunoscut persoana de pe fotografia nr. 2, adică persoana pe nume Radu, care la 17 aprilie 2012, seara, în bar, arunca cu halbe și cu scaune după ea, apoi s-a îndârjit cu cuțitul, fără a declara și despre aplicarea loviturii cu halba în cap.

Recurentul, invocă netemeinicia soluției instanței de apel, cu privire la ignorarea declarațiilor martorilor oculari Pavlov Mihail, Sturza Denis și Sturza Constantin care nu au declarat despre lovirea părții vătămate cu halba în cap, soluție ilegală și neîntemeiată care, se axează doar pe declarațiile martorului Rupa Ruslana, care nu a fost martor ocular la evenimentele respective și care nu a menționat despre lovirea părții vătămate cu o halbă din sticlă, relatând cele auzite de la partea vătămată.

Mai mult, subliniază apărarea că nici martorul Ciobanu Sergiu, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată, nu a menționat despre lovirea părții vătămate cu o halbă din sticlă, susținând că nu a fost prezent în bar în momentul altercației, fapt confirmat și de către partea vătămată.

În concluzie apărarea susține, că soluția contestată a instanțelor de fond este lipsită de motivare, fiind expusă neclar, în termeni vagi și generali, fără invocarea, în mod precis și explicit, a unor argumente relevante și suficiente care confirmă prezența semnului calificativ agravat al huliganismului „săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale și a sănătății” - erori de procedură care sub incidența art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, reprezintă motiv de casare a deciziei contestate.

Consideră că la judecarea prezentei cauze a avut loc încălcarea esențială a drepturilor și libertăților inculpatului Nicolaescu Radu garantate de art. 6 § 1, 2, 3 lit. a), b), d) CțEDO, precum și nerespectarea recomandărilor conținute în pct. 18, 31 din Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 9 din 30 octombrie 2009 „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, care prin analogie prezintă importanță și în speța examinată.

În acest sens, recurentul invocă, că obligația instanței judecătorești de a-și motiva hotărârea rezultă din prevederile art. 6 § 1 CțEDO, fapt ce presupune relevarea considerentelor și temeiurilor asupra concluziilor formate în rezultatul verificării hotărârii atacate în raport cu motivele invocate de apelant/recurent și cu temeiurile pentru apel/recurs prevăzute de lege. Este necesar ca în mod precis și explicit, prin argumente relevante și suficiente, să fie rezolvate problemele de drept apărute la judecarea apelului/recursului, prin întocmirea corectă a hotărârii adoptate.

La capitolul individualizării pedepsei, recurentul susține că instanța de apel nu a ținut cont pe deplin de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, de lipsa circumstanțelor agravante și de prezența circumstanțelor atenuante, care puteau servi temei pentru aplicarea unei pedepse mai blânde în privința inculpatului.

Recurentul conchide, că la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, urmează de ținut cont nu doar de circumstanțele cauzei, dar și de persoana inculpatului, care recunoscându-și vina și căindu-se sincer de cele săvârșite, a făcut deja concluziile necesare.

Totodată, inculpatul are antecedente penale stinse, nu se află la evidența medicului narcolog sau psihiatru, este caracterizat pozitiv, din momentul săvârșirii infracțiunii și până în prezent nu a mai săvârșit careva fapte social-periculoase, circumstanțe care, fiind coroborate cu normele legale enunțate, demonstrează posibilitatea corectării lui Nicolaescu Radu și exclude săvârșirea pe viitor de noi infracțiuni, fapte care ar justifica temeinicia și legalitatea aplicării în privința inculpatului a unor pedepse mai blânde.

6. Procurorul a depus referință pe marginea recursului solicitând respingerea acestuia, cu menținerea soluției atacate.

În susținerea opiniei formulate, procurorul menționează că instanțele de fond corect au stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului, care a fost dovedită fără echivoc, dând o încadrare juridică corectă faptei săvârșite.

Totodată, la capitolul individualizării pedepsei instanțele de judecată au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 61, 75 Cod penal, aplicând inculpatului o pedeapsă echitabilă.

6.1. Partea vătămată, Istrati Elena de asemenea a depus referință, solicitând respingerea recursului ca inadmisibil.

În opinia părții vătămate, instanțele de fond au examinat cauza multiaspectual, corect au stabilit vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a faptelor imputate acestuia prin rechizitoriu.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal concluzionează asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței

de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

După cum rezultă din conținutul recursului declarat de apărare, se atestă că titularul cererii de recurs invocă dezacordul cu soluția instanței de apel sub aspectul pct. 6), 8), 10 alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii precum și în situația când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Totodată, reieșind din esența celor invocate de recurent, Colegiul penal atestă că criticele apărării se fundamentează și pe temeiul pentru declararea recursului prevăzut la pct. 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care statuează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită, fiind de părerea că acțiunile inculpatului Nicolaescu Radu pe episodul din 17 aprilie 2012, urmează a fi reîncadrate în baza art. 287 alin. (1) Cod penal.

În conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal reține că instanța de apel a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, iar decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept, care au dus la respingerea apelului declarat.

Astfel, în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată.

La aspectul dezacordului apărării cu modalitatea de apreciere a probelor, în care se invocă că din conținutul declarațiilor martorilor audiați referitor la episodul din 17 aprilie 2012 nu rezultă vinovăția inculpatului Nicolaescu Radu în săvârșirea infracțiunii de huliganism agravat, instanța de recurs menționează că criticele menționate nu pot fi reținute, or, la acest capitol recurentul nu a invocat erori de drept concrete, care ar constitui temei de casare a deciziei contestate ci doar a specificat în conținutul cererii de recurs anumite pasaje favorabile apărării extrase din contextul declarațiilor părții vătămate, considerând astfel că prin această modalitate se dovedește nevinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate prin actul de învinuire.

În acest context, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului, instanța nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului

probator și nu stabilește o altă situație de fapt, deoarece aceasta reprezintă sarcina primordială a instanțelor de fond.

În astfel de circumstanțe, urmează a se menționa, că potrivit jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speță.

Pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică. Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

La caz însă, Colegiul penal consideră că argumentele invocate de recurent sunt nefondate, or, vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate se dovedește indubitabil din probele acumulate, nefiind comisă nici o gravă eroare de fapt de către instanța de apel la judecarea cauzei, care ar duce la casarea acesteia și adoptarea unei alte soluții.

Totodată, referitor la argumentul apărării prin care se invocă motivarea insuficientă a hotărârilor judecătorești contestate, Colegiul penal evidențiază, că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atât timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Respectiv, în acest sens nu pot fi reținute nici alegațiile avocatului prin care se invocă încălcarea dreptului la un proces echitabil al inculpatului la examinarea prezentei cauze, or, în corespundere cu jurisprudența și practica CEDO, (pct. 37 al hotărârii în cauza *Albert vs. România* din 16 februarie 2010), se statuează că art. 6§1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs. Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Prin urmare, Colegiul penal reiterează, că printre garanțiile unui proces echitabil, reglementat de art. 6 din Convenția Europeană, se enumeră și faptul că orice persoană trebuie să fie judecată în mod echitabil de un tribunal independent și imparțial, ceea ce a fost realizat și în prezenta cauză, fiind respectate drepturile inculpatului garantate atât de Constituția R. Moldova, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cât și de Codul de procedură penală.

Totodată, instanța de recurs consideră că, în prezenta cauză nu și-au găsit confirmare nici temeiurile pentru recurs semnalate de către recurent și prevăzute la pct. 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

La acest segment, instanța de recurs relevă că tactica apărării se fundamentează pe ipoteza dovedirii lipsei în acțiunile inculpatului a elementelor constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatului în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, considerând că în speță, de fapt probatoriul administrat se rezumă doar la săvârșirea de către inculpat a infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, manifestată prin acțiuni intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, precum și acțiuni care prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism și obrăznicie deosebită, fără varianta agravantă „săvârșită cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății”.

Colegiul penal, menționează că, temeiul invocat de recurent - „*nu sunt întrunite elementele infracțiunii*” include cazurile când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul căror s-au constatat elementele constitutive, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Totodată, în sensul art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii prevăzute de norma penală.

Potrivit practicii judiciare constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că pentru verificarea existenței temeiului „*faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*” instanța de recurs trebuie să țină seama de fapta săvârșită, cum aceasta a fost stabilită de către prima instanță și de către instanța de apel, și să supună unui control riguros încadrarea juridică a faptelor stabilite, verificând dacă acestea au fost încadrate corect potrivit normei penale.

În cazul în care faptele stabilite, incorect au fost încadrate într-o altă normă penală, rezultă că acestora le-a fost dată o încadrare juridică greșită.

Verificând materialele dosarului în raport cu criticele recurentului, Colegiul penal conchide că temeiurile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al erorilor de drept invocate și care ar constitui temei de casare a deciziei contestate.

Așadar, potrivit explicațiilor conținute în literatura de specialitate, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, îl reprezintă corpul persoanei sau bunurile mobile ori imobile.

Latura obiectivă a infracțiunii de huliganism constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunile care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, ori în acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită.

În sensul art. 287 Cod penal, prin violență se are în vedere violența soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății ori violența soldată cu leziuni corporale care nu presupun nici dereglarea de scurtă durată a sănătății, nici pierderea neînsemnată și stabilă a capacității de muncă.

Latura subiectivă a infracțiunii de huliganism se caracterizează în primul rând prin intenție directă, motivele infracțiunii fiind cele huliganice.

În ce privește obiectele aplicate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății, acestea se deosebesc în funcție de calitățile vulnerante și destinația constructivă.

Astfel, printre obiectele aplicate la săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 Cod penal, pot fi folosite și asemenea obiecte, care nu sunt destinate după construcție pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății, însă acestea comportă pericol pentru aceste valori sociale, datorită calităților vulnerante ce sunt specifice acestor obiecte în anumite circumstanțe (cioburi din sticlă spartă, bucăți din mobilă sfărâmată, ștachete smulse din gard, armătură metalică ascuțită la vârf).

În speță, problema invocată de către apărare se referă la prezența în acțiunile inculpatului a componentei infracțiunii de huliganism, în varianta agravată prevăzută la alin. (3) al normei imputate, și anume „huliganismul săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății”.

În acest context, instanța de recurs consideră indispensabil de a elucida înțelesul formulării „aplicarea sau încercarea aplicării” din conținutul agravantei prevăzute la alin. (3) art. 287 Cod penal.

Respectiv, drept exemple de aplicare a armei, dar și a obiectelor aplicate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății, doctrina juridică menționează următoarele: efectuarea unei împușcături asupra țintei, lovirea victimei cu arma albă, aplicarea directă a armei de autoapărare, demonstrarea armei în scopul înfricoșării, sprijinirea cuțitului de gâtul victimei, agitarea pumnului cu boxul îmbrăcat, tragerea focului de armă de deasupra capului victimei sau în imediata apropiere de picioarele victimei.

Totodată, calificarea conform art. 287 alin. (3) Cod penal, se face și în cazurile când făptuitorul doar a încercat să aplice arma sau obiectele aplicate pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

În astfel de cazuri, făptuitorul nu reușește să aplice obiectele nominalizate, din cauze independente de voința lui, deși creează un pericol real pentru integritatea corporală sau sănătatea victimei.

Pericolul real pentru integritatea corporală sau sănătatea victimei se creează ca urmare a unei neizbutite influențări fizice asupra victimei.

Dintr-o altă perspectivă, demonstrarea mijloacelor de săvârșire a huliganismului, în scopul înfricoșării, este un exemplu de aplicare a mijloacelor de săvârșire a infracțiunii prevăzute la alin. (3) art. 287 Cod penal și nu de intenție de aplicare a unor asemenea mijloace. Or, acțiunea adiacentă în cazul infracțiunii de huliganism se poate exprima nu doar în aplicarea violenței ci și prin amenințarea cu violența.

În astfel de circumstanțe, art. 287 alin. (3) Cod penal trebuie aplicat și atunci când amenințarea cu violența este o manifestare a aplicării sau a încercării de aplicare a armei sau a obiectelor pentru vătămarea integrității corporale sau a sănătății.

Amenințarea pe calea demonstrării mijloacelor de săvârșire a huliganismului, ca și oricare altă amenințare cu relevanță penală, trebuie să aibă un caracter real, nu unul imaginar, lipsit de seriozitate,

De asemenea, pentru aplicarea răspunderii penale conform art. 287 alin. (3) Cod penal, nu este suficient ca făptuitorul să aibă asupra sa, în timpul săvârșirii huliganismului, mijlocul corespunzător de săvârșire a infracțiunii, fiind necesar ca acesta să fie aplicat sau să se încerce aplicarea lui în vederea anihilării victimei.

Față de cele expuse mai sus, Colegiul penal conchide că sunt lipsite de suport juridic afirmațiile apărării precum că în lipsa aplicării cuțitului de bucătărie, acțiunile inculpatului nu urmau a fi calificate în baza art. 287 alin. (3) Cod penal, or din speța examinată rezultă că instanța de apel, corect a reținut că inculpatul a lovit mai întâi în teighea cu cuțitul, iar când s-a îndreptat cu el în direcția părții vătămate, a fost împiedicat de către unul din martori.

La fel, instanța de recurs reține, că vinovăția inculpatului se deduce și din acțiunile inculpatului prin care acesta a aruncat o halbă în direcția lui Istrati Elena, care s-a lovit de frigider, aruncarea scaunelor în direcția acesteia, dar care unul s-a oprit în teighea, iar altul s-a izbit de ușă, precum și lovitura cu halba în cap, toate acestea demonstrând prezența indicelui infracțiunii - huliganismul săvârșit cu aplicarea altor obiecte pentru vătămarea integrității corporale sau sănătății.

Totodată, Colegiul constată că instanțele de fond au examinat complet și obiectiv probele administrate în cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei și concludenței, atât pe cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăția lui Nicolaescu Radu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (3) Cod penal, să fie justă și întemeiată.

În susținerea acestei concluzii se relevă că din textul deciziei recurate rezultă că, conținutul probelor și valoarea lor probatorie este analizată detaliat și multiaspectual în textul deciziei instanței de apel, și anume declarațiile părții vătămate Istrati Elena, a martorilor Rupa Ruslana și Ciobanu Sergiu date la urmărirea penală inclusiv și prin:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 18 aprilie 2012, potrivit căruia a fost cercetat locul săvârșirii infracțiunii, și anume încăperea magazinului-culinărie, care aparține SRL „Ambroci Com”, situat în r-nul Strășeni, s. Vorniceni și au fost ridicate corpurile delictelor: un cuțit de bucătărie cu lungimea de 30 cm și cioburi de sticlă de la halbă (f.d. 14);

- procesul-verbal din 02 mai 2012, de examinare a obiectului, potrivit căruia au fost supuse examinării corpurile delictelor: 2 halbe cu inscripția „SOHM” și un cuțit de bucătărie cu inscripția „Tescoma sonic”, lama căruia este îndoită (f.d. 28);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 110 din 22 mai 2012 (f.d. 58);

- procesele-verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 08 mai 2012, 16 mai 2012, 22 mai 2012 (f.d. 43, 45, 47, 49, 51, 71, 73, 88, 90, 100, 102, 104).

Probele puse la baza concluziei de vinovăție a inculpatului de către instanța de apel sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele, fiind apreciate de instanță în mod obiectiv, iar careva temeieri de a pune la îndoială veridicitatea acestor probe nu s-au stabilit, deoarece ele au fost obținute cu respectarea normelor de procedură penală.

Mai mult, instanța de recurs respinge afirmațiile recurentului precum că circumstanțele săvârșirii faptei și respectiv a învinuirii înaintate se bazează exclusiv pe declarațiile părții vătămate Istrati Elena, or, aceasta a fost preîntâmpinată de răspundere penală în condițiile prevăzute de art. art. 312, 313 Cod penal, iar declarațiile dânzei coroborează cu celelalte probe și cu declarațiile martorilor Rupa Ruslana și Ciobanu Sergiu date la urmărirea penală.

De asemenea, se reține că instanțele de fond corect au apreciat critic declarațiile martorilor Pavlov Mihai, Sturza Denis și Sturza Constantin, din motiv că acestea prezintă un grad redus de credibilitate, reieșind din faptul că martorii nominalizați fiind

în relații apropiate cu inculpatul, circumstanța dată i-a determinat pe ultimii să depună în instanță declarații incomplete, favorabile inculpatului în scopul diminuării vinovăției acestuia.

Față de cele ce preced, Colegiul penal conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelului.

La capitolul individualizării pedepsei penale, Colegiul penal conchide că apărarea invocă dezacordul cu pedepsele aplicate de către instanțele de fond în baza art. art. 179 alin. (2), 287 alin. (3) Cod penal, considerând că la stabilirea pedepselor nu s-a dat deplină eficiență prevederilor art. 76 Cod penal, omițându-se descrierea unor circumstanțe atenuante care, în opinia apărării, ar permite aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde.

Colegiul penal prin prisma criticelor invocate, notează că potrivit principiului individualizării pedepsei penale (art. 7 Cod penal) în coroborare cu criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

În conexiunea celor relatate, Colegiul penal evidențiază că instanța de apel, verificând modul în care a fost individualizată pedeapsa aplicată inculpatului Nicolaescu Radu de către prima instanță, corect a reținut că, inculpatul a săvârșit cu intenție două infracțiuni, care fac parte din categoria celor grave și mai puțin grave, de personalitatea inculpatului, care nu a recunoscut vinovăția, nu a reparat prejudiciul cauzat prin infracțiuni, la locul de trai este caracterizat negativ, anterior a avut intentate dosare penale, însă au fost clasate sau încetate, nu a tras concluziile necesare și din nou a săvârșit două infracțiuni cu intenție, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, just ajungând la concluzia că, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar prin izolarea inculpatului de societate cu stabilirea unei pedepse privative de libertate.

În circumstanțele descrise, instanța de recurs conchide că la aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanțele judecătorești au ținut cont de prevederile art. 61 Cod penal, de scopul pedepsei penale, care printre altele presupune corectarea inculpatului prin conștientizarea de către acesta a faptelor săvârșite, reîntoarcerea și reîncadrarea lui în activitatea societății și nu în ultimul rând convingerea acestuia că respectarea legii penale este o necesitate și că numai prin aceasta el va putea evita aplicarea față de sine a altor pedepse penale.

Așa fiind, Colegiul penal menționează, că instanța de apel, respingând apelul, corect a ajuns la concluzia, că scopul legii penale și corijarea inculpatului poate fi îndeplinită doar prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei închisorii.

Față de cele ce preced, Colegiul penal concluzionează, că argumentele invocate de către apărare, nu și-au găsit confirmare și nu pot servi temei de casare a deciziei contestate, iar instanța de recurs conchide că în speță se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În corespundere cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Caldîba Vitalie în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 aprilie 2016, în cauza penală în privința lui *Nicolaescu Radu xxxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 martie 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev